

A KILÁTÁSOKRÓL

A legtöbb normális ember számára az ivás vigasgot, társaságot és színes fantáziálást jelent. Megszabadít a gondoktól, az unalomtól és az aggodalmaktól. Kellemes közvetlenséget teremt a barátokkal, és azt az érzést kelti, hogy szép az élet. Más volt azonban a helyzet velünk a mértéktelen ivászat utolsó hónapjaiban. A régi jó örömök már eltűntek. Már csak emlékeinkben éltek. Sohasem tudtuk újra megragadni a múlt boldog pillanatait. Szakadatlan sóvárgás volt bennünk, hogy újra élvezzük az életet, mint régen. Kétségbeejtő rögeszme, hogy egy valami csoda révén megtalált mértéktartási képesség majd lehetővé teszi, hogy újból élvezzük az életet. Mindig újra és újra próbálkoztunk ezzel, de újra és újra kudarcot vallottunk.

Minél kevesebb ember tudott elviselni bennünket, annál jobban visszahúzódtunk a társadalomból és magából az életből. Ahogy Alkohol király alattvalói lettünk, örült birodalmának reszkető polgárai, a magányosság dermesztő köde szállt le ránk. A köd egyre sűrűbb lett, áthatolhatatlanabb. Néhányan mocskos lebujszokat kerestünk föl, ott keresve társaságot és megértést. Átmenetileg meg is találtuk, aztán jött a filmszakadás, majd a szörnyű ébredés, amikor az ember a rettenetes Négy Lovassal találja magát szemben: a Félelemmel, a Rettegéssel, a Kudarcokkal és a Kétségbeeséssel. A boldogtalan iszákosok, akik e sorokat olvasák, meg fogják érteni.

A nagyívó, amikor éppen nem iszik, olykor efféléket mond:

– Egyáltalán nem is hiányzik. Jobban érzem magam. Jobban megy a munka. Élvezem az életet.

Mint egykori problémás ivók mi csak mosolygunk az ilyen nagy szavakon. Tudjuk, hogy barátunk ahhoz a gyerekhez hasonlít, aki fütyörészik a sötétben, hogy ne féljen. Becsapja magát. De lelke mélyén bármit megadna azért, hogy megihasson néhány pohárral, és baj nélkül megússza. Nemsokára újra megpróbálkozik a régi játsszával, mert nem leli örömét a józan-ságban. Nem tudja elképzelni az életet alkohol nélkül. Eljön az idő, amikor se alkohollal, se nélküle nem tudja elképzelni. Akkorra már annyira megismeri a magány érzését, mint csak kevesen. A tönk szélére kerül. Azt kívánja, legyen már vége.

Megmutattuk, hogyan jutottunk ki ebből a mélységből.

– Igen, hajlandó vagyok erre én is – mondja ön. – De nem leszek korlátolt, unalmas és kedvetlen életre kényszerítve, mint a tisztos polgárok? Tudom, hogy boldogulnom kell alkohol nélkül is, de hogyan leszek rá képes? Van-e valami, ami pótolhatná?

Igen, van, sőt több annál. Az a közösség, amelyet az Anonim Alkoholistáknál talál meg. Ott megsza-badul a gondoktól, az unalomtól és az aggodalomtól. Képzete szárnyalni kezd. Végre értelme lesz az élet-nek, mert a legjobb évei állnak ön előtt. Mi ilyennek találtuk a Közösséget, és ilyennek fogja ön is.

– Hogyan történik ez? – kérdezi ön. – Hol találom meg ezeket az embereket?

Új barátait a közvetlen környezetében fogja megtalálni. Közelében alkoholisták pusztulnak el reménytelenül, mint süllyedő hajón az emberek. Ha nagyvárosban lakik, százával láthat ilyeneket. Nagy- és kisemberek, gazdagok és szegények, ők az Anonim Alkoholisták jövődő tagjai. Életre szóló barátságokat köthet köztük. Új és csodálatos kötelékek fogják hozzájuk fűzni, mert együtt fognak megmenekülni a katasztrófától, és kéz a kézben indulnak a közös úton. Ön is megismeri, hogy mit jelent adni azért, hogy mások életben maradhassanak, és újra fölfedezhessék az életet. Megtudja, mit jelent valójában a következő mondat: „Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!”*

Talán hihetetlennek tűnik, hogy ezek az emberek ismét boldogok, hasznavehetőek lesznek, köztiszteltnek fognak örvedeni. Hogyan lehet fölemelkedni ilyen nyomorúságból, megvetettségből és reménytelenségből? A válasz egyszerű: mivel ezek a dolgok megtörténtek velünk, megtörténhetnek önnel is. Ha nagyon akarja, és hajlandó felhasználni a mi tapasztalatainkat, akkor biztosan így lesz. A csodák kora még nem zárult le. Saját fölépülésünk a bizonyíték erre!

Reméljük, hogy amikor ezt a kis könyvet kibocsátjuk az alkoholizmus világot elárasztó áradatával szemben, a kudarcot vallott alkoholisták kapva kapnak rajta, hogy kövessék tanácsait. Biztosak vagyunk abban, hogy sokan fognak lábra állni és elindulni. Fölkerekedik a többi, még beteg alkoholistát, és így az Anonim

* Szent Márk evangéliuma 12,31.

Alkoholisták Közössége létrejöhet minden faluban és városban, és biztos rév lesz a kiutat keresőknek.

Az *Amikor másokkal dolgozunk* című fejezetet elolvassva fogalmat alkothatott arról, hogyan közeledtünk másokhoz, és milyen módon tudtunk segítségükre lenni a felépülésben. Tegyük fel, hogy ön által több család fogadta el ezt az életutat. Ön biztosan többet is meg szeretne tudni arról, hogyan folytassa. Talán úgy tudnánk a legjobban felvázolni az ön jövőjét, ha bemutatjuk, hogyan fejlődött a mi Közösségünk. Erről fogunk most röviden beszámolni.

Évekkel ezelőtt, 1935-ben, egyik tagunk egy nyugati városba utazott. Üzleti szempontból útja elég rosszul sikerült. Ha sikeres lett volna a vállalkozása, anyagilag talpra tudott volna állni, ami akkor létfontosságúnak tűnt. De a vállalkozásából végül is peres ügy lett, az eljárás folyamán sok haraggal és vitával.

El volt keseredve, hiszen ott állt egy idegen városban hitelvesztetten és szinte teljesen tönkremenneve. Fizikailag is gyöngye volt, és csak pár hónapja józan, tudta, hogy veszélyes helyzetbe került. Rettenetesen szeretett volna beszélni valakivel, de kivel?

Egy komor délután a szálloda halljában járkált fel-alá, azon tűnődve, hogy fogja kifizetni a számláját. Az egyik falon ott függött a helybeli templomok címjegyzéke. A hall túlsó végén egy bár vonzotta. Láthatta odabent a vidám tömeget. Ott aztán találhatna társaságot, és a gondokat is elfelejtené. Ha nem iszik egy kicsit, nem lesz bátorsága ahhoz, hogy ismerkedjen, és magányosan töltheti a hétvégét.

Persze, nem ihat, de miért ne ücsöröghetne biza-
kodva egy üveg üdítő mellett? Végül is nem józan már
hat hónapja? Talán azt is meg tudja állni, hogy mond-
juk csak három pohárral igyék – nem többel! Rettegés
fogta el. Vékony jégre lépett. Megint a régi, alattomos
örület – az első pohár ital. Reszketve fordult sarkon,
és odament a templomok címjegyzékéhez. A bárból
kiszűrődő zene és vidám beszélgetés még mindig el-
hallatszott hozzá.

És a felelősség a többiekért? Mi lesz a családjával
és azokkal, akik meghalnak, mert nem tudják megta-
nulni, miként kell rendbe jönni? Mi lesz a többi alko-
holistával? Sok ilyennek kell lennie ebben a városban
is. Fölhív egy lelkészt! Ép elméje visszatért, és hálát
adott Istennek. Találomra kiválasztva egy templomot
a listáról, belépett a telefonfülkébe és leakasztotta a
kagylót.

A lelkésszel való telefonbeszélgetés hamarosan el-
irányította őt valakihez, aki annak ellenére, hogy az-
előtt tehetséges és elismert ember volt a városban, al-
koholizmusa miatt már közel járt a végső kétségbe-
eséshez. A szokásos szituáció: a család veszélyben, a
feleség beteg, a gyerekek zaklatottak, számlák hátra-
lékban, a társadalmi rang odaveszett. A férj elkese-
redetten szeretne volna abbahagyni az ivást, de nem
látott semmi kiutat, noha egy sereg módszert végig-
próbált. Annak a fájdalmas tudatában, hogy nem egé-
szén normális, nem ismerte föl teljesen, mit is jelent
alkoholistának lenni.*

*Ez volt Bill első látogatása dr. Bobnál. Ők lettek később
az A.A. társalapítói. Könyvünk Bill történetével kezdődik.

Amikor barátunk elmesélte neki tapasztalatait, a másik beismerte, hogy nem tud már annyi erőt összeszedni, hogy hosszabb időre abbahagyja az ivást. Belátta, hogy a spirituális élmény abszolút szükséges, de a javasolt módszer túl nagy áldozatnak tűnt a számára. Elmondta, állandó rettegésben él amiatt, hogy valaki rájöhet alkoholizmusára. Természetesen megvolt benne az alkoholista szokásos rögeszméje, hogy csak kevesen tudnak iszákosságáról. Miért kellene neki, érvelt, elveszítenie még azt a keveset is, ami karrierjéből eddig megmaradt, és ezáltal még több szenvedést zúdítania a család nyakába azzal, hogy ostobán bevallja valódi helyzetét azoknak, akiktől megélhetése függ? Hajlandó megtenni bármit, mondta, de ezt nem.

Érdeklődése azonban felébredt, és barátunkat meghívta otthonába. Nem sokkal később, pontosan amikor már azt hitte, hogy ura a helyzetnek, iszonyatosan leitta magát. Ez lett számára az a berúgás, amely véget vetett minden ivászatnak. Belátta, hogy őszintén szembe kell néznie problémáival, és hogy Isten erőt adhat ehhez.

Egy reggel, bátran szembenézve a veszéllyel, elindult, hogy elmondja mindazoknak, akiktől félt, hogy mi is a baja. Azt tapasztalta, hogy meglepően jól fogadták, és rájött, sokan tudnak arról, hogy iszik. Beült a kocsijába, és végigjárta mindazokat, akiket megbántott. Reszketett, ahogy sorra haladt, mert attól tartott, hogy az ő foglalkozásában az őszintesége miatt könnyen tönkremehet.

Éjfélkor ért haza, kimerülten, de nagyon boldogan. Azóta nem ivott egy kortyot sem. Ahogy látni fogjuk,

ez az ember most oszlopos tagja közösségének, és a harminc év kemény italozás okozta nagyobb károkat négy év alatt rendezte.

A két barát számára azonban nem volt könnyű az élet. Rengeteg nehézség bukkant föl. Tudatában voltak annak, hogy spirituálisan aktívnak kell maradniuk. Egy nap fölhívták egy helyi kórház főnővérét. Elmagyarázták, mire van szükségük, és érdeklődtek, van-e egy „első osztályú” alkoholistája, akivel foglalkozhatnának.

– Hogyne, van itt egy ilyen fazon – válaszolta a főnővér. – Épp most vert össze néhány ápolónőt. Teljesen elborul az agya, ha iszik. Ha józan, akkor remek fickó, bár már nyolcszor volt itt az utóbbi hat hónap alatt. Egykor jó nevű ügyvéd volt a városban, de most jó erősen leszíjaztuk.*

Leendő alanyának nagyon alkalmas volt az illető, de a leírás alapján helyzete nem volt valami biztató. A spirituális elvek alkalmazását az ilyen esetekben még nem értették olyan jól, mint manapság. A két barát egyike azonban azt mondta:

– Tegyük be egy különszobába. Odamegyünk.

Két nappal később az Anonim Alkoholisták jövődő tagja üveges szemekkel bámult az agya mellett álló két idegenre.

– Kik vagytok ti, és miért ez a különszoba? Azelőtt mindig a kórterembe tettek.

*Ez Billnek és dr. Bobnak a harmadik A.A.-tagnál tett első látogatásának története. Így jött létre 1935-ben az Ohio állambeli Akronban az első A.A.-csoport.

– Kezelní fogjuk az alkoholizmusát – szólalt meg az egyik látogató.

Nagy-nagy reménytelenség ült ki az arcára, ahogy válaszolt:

– Óh, nem használ az semmit. Engem már nem lehet rendbe hozni. Nekem már annyi. Az utóbbi három alkalommal már innen hazamenet berúgtam. Már félek kimenni az ajtón. Nem is értem.

A két barát egy óra hosszat beszélt neki saját tapasztalatairól az ivással kapcsolatban. Ő meg mindig csak ezt hajtogatta:

– Mintha rólam beszélnének. Ez én vagyok. Én is így iszom.

Az ágyban fekvő embernek elmondták, hogyan teszi tönkre az alkoholista a testét, hogyan torzítja el a tudatát az akut mérgezés, amiben most szenved. Sok szó esett az első italt megelőző mentális állapotról.

– Igen, ez én vagyok – mondta a beteg –, pontos a leírás. Barátaim, ti értitek a dolgokat, de nem tudom, hogy nekem mi hasznom lehet ebből. Ti vagytok valakik. Én is voltam egykor, de most csak egy nagy senki vagyok. Abból, amit elmondtatok nekem, minden eddiginél világosabbá vált számomra, hogy nem tudom abbahagyni.

Ezekre a szavakra a két látogató fölnevetett, mire ezt mondta a jövődöbeli A.A.-tag:

– Átkozottul kevés nevetnivalót találok én ebben.

A két barát beszélt saját spirituális élményéről, és elmondták a betegnek, hogy mi mindent kellett végigcsinálniuk. A beteg közbevágott:

– Én valamikor buzgó templomba járó voltam, de ettől nem fogok rendbe jönni. Imádkoztam Istenhez a másnapos reggeleken, és esküdöztem, hogy soha többet nem iszom egy kortyot sem, de kilenckor már úgy be voltam rúgva, mint egy állat.

A következő napon fogékonyabb hangulatban találták leendő társukat.

– Lehet, hogy igazatok van. Isten biztosan mindenre képes – mondta, miután átgondolta a dolgot. – De az is biztos, hogy értem nem tett sokat, amikor egymagam próbáltam harcolni az itallal – tette még hozzá.

A harmadik nap az ügyvéd Teremtője gondjára és irányítására bízta életét, és kijelentette, hogy teljességgel hajlandó bármit megtenni, ami szükséges. Megjött a felesége, aki alig mert már reménykedni, bár valami újszerűt vett észre: kezdetét vette férje spirituális élménye.

A beteg aznap délután felöltözött, és szabad emberként távozott a kórházból. Jelöltette magát egy politikai kampányban, beszédeket mondott, különféle összejövetelekre járt, gyakran éjszakákon át talpon maradva. Csak egy kevéssel maradt alul a választásokon. De megtalálta Istent – és Istent megtalálva önmagára is rátalált.

Ez 1935 júniusában történt. Emberünk soha többé nem ivott. Ő is megbecsült és hasznos tagja lett a társadalomnak. Segített másoknak felépülni, és most oszlopos tagja a templomi közösségnek is, pedig attól hosszú ideig távol tartotta magát.

Így hát, mint látjuk, volt már a városban három alkoholista, akik úgy gondolták, hogy át kell adniuk másoknak azt, amire rátaláltak, különben maguk is elvesznek. Néhány kudarc után akadt egy negyedik társ. Őt egy ismerős hozta, aki hallotta a jó hírt. Kiderült róla, hogy vagány fiatalember, akinek szülei nem tudták, fiuk abba akarja-e hagyni az ivást, vagy sem. Mélyen vallásos emberek voltak, és nagyon bántotta őket, hogy fiuk nem volt hajlandó semmi közösséget vállalni az egyházzal. A fiú rettenetesen szenvedett a berúgásaitól, de úgy látszott, hogy semmit sem lehet tenni érte. Mégis beleegyezett, hogy bevonuljon a kórházba, ahol ugyanazt a szobát foglalta el, amely előzőleg az ügyvédé volt.

Három látogató érkezett. A fiú egy kis idő után így szólt:

– Ahogy ti előadjátok ezt a spirituális dolgot, úgy van értelme. Hajlandó vagyok belemenni. Azt hiszem, mégis igazuk volt az öregeimnek.

Így a közösség újabb emberrel bővült.

A szálloda halljában megismert barátunk eközben végig a városban maradt. Három hónapot töltött ott. Aztán hazatért, hátrahagyva első ismerősét, az ügyvédet és a vagány srácot. Ezek az emberek valami vadonatújat fedeztek föl az életben. Bár tudták, hogy azért kell segíteniük más alkoholistáknak, hogy józanok maradjanak, ez a motiváció valahogy másodlagossá vált. Ennél nagyobb volt az a boldogság, amit akkor éreztek, ha mások rendelkezésére tudtak állni. Megosztották otthonukat, szerény javaikat, és örömmel áldozták szenvedő felebarátaikra szabadidejüket.

Éjjel-nappal készek voltak kórházba vinni és ott láto-
gatni az új embert. Egyre többen lettek. Volt részük
néhány elkedvetlenítő kudarcban, de ilyenkor megpró-
bálták legalább az illető családját rávezetni a spirituá-
lis életmódra. Ezzel sok aggodalomtól és szenvedéstől
szabadították meg őket.

Másfél év alatt ez a három ember hét másiknál
ért el sikert. Sokszor találkoztak, alig volt olyan es-
te, hogy valamelyikük otthonában ne jött volna ösz-
sze egy férfiakból és nőkől álló kisebb társaság, akik
örültek a maguk megszabadulásának, és azon gondol-
koztak, hogyan ismertethetnék meg fölfedezésüket má-
sokkal. A kötetlen összejöveleteken kívül rendszeressé
vált, hogy a hét egyik estéjét olyan gyűlés számára tar-
tották fönt, amelyet bárki látogathatott, akit érdekelt
a spirituális életmód. Az elsődleges cél a barátságon
és a társaságon kívül az volt, hogy időt és helyet biz-
tosítsanak, ahová az újak is odavihetik problémáikat.

Kívülállók is kezdtek érdeklődni. Egy férfi és felesé-
ge a vegyes összetételű társaság rendelkezésére bocsá-
totta nagy házát. A házaspárt azután annyira lenyű-
gözte a dolog, hogy otthonukat följánlották a munka
céljára. Sok zaklatott feleség látogatott el ide, hogy
szerető és megértő társakra leljen olyan nők társaságá-
ban, akik ismerik az ő problémáját; hogy férjüktől ma-
gától hallják, mi történt vele; hogy tanácsot halljanak
azzal kapcsolatban, hogy ha párjuk legközelebb meg-
botlik, hogyan lehet kórházba vinni, és miként bánja-
nak vele.

Sok olyan férfi volt, aki – még a kórházi kezeléstől
kábán – e ház küszöbén át lépett a szabadságba. Sok

alkoholista talált itt választ kérdéseire. Átadta magát annak a vidám társaságnak, amely már csak nevetett saját baján, és megértette az övét. Jó benyomást tettek rá azok, akik a kórházban meglátogatták, és később már teljesen megadta magát, amikor a ház valamelyik emeleti szobájában olyanok történeteit hallgatta, akiknek a tapasztalatai megegyeztek az övéivel. A nők arc kifejezése, a férfiak tekintetében az a meghatározhatatlan valami, a hely bátorító és felvillanyozó atmoszférája – mind azt tudatták vele, hogy végre biztos révbe ért.

A problémák roppant gyakorlatias megközelítése, a tolerancia, a közvetlenség, az igazi demokrácia és az a rejtélyesnek tűnő megértés, amellyel ezek az emberek rendelkeztek, ellenállhatatlan volt. A férj és feleség azzal a gondolattalelve távoztak, hogy most már ők is megtehetik ezt egy szenvedő ismerősükért és családjáért. Tudták, hogy rengeteg új barátjuk van. Úgy tűnt, mintha mindig is ismerték volna ezeket az idegeket. Csodát láttak, és rájuk is az várt. Lelki szemeik előtt feltárult a Nagy Valóság – szerető és mindenható Teremtőjük.

Ez a ház már alig tudta befogadni a heti látogatókat, számuk hatvan-nyolcvanra nőtt. Közelről-távolról vonzotta az alkoholistákat. A környező városokból nagy távolságokat tettek meg a családok, hogy ott lehessenek. Egy harminc kilométerre lévő településen ma már tizenöt tagja van az Anonim Alkoholistáknak. Mint-hogy nagyváros, úgy véljük, hogy a közösség egyszer majd több száz főt fog számlálni.*

* 1939-ben íródott.

Az Anonim Alkoholisták körében azonban az élet nem csak gyűlésre járásból meg kórházlátogatásból áll. Minden nap adódik valami: régi sérelmeket tisztáznak, családi nézeteltéréseket segítenek rendezni, ki-magyarázzák a kitagadott fiút a dühös szülők előtt, pénzt kölcsönöznek és állást kerítenek egymás számára, ha indokolt. Senki sem veszthette el a hitelét annyira vagy süllyedhetett olyan mélyre, hogy ne fogadnák szívesen – ha komolyan gondolja a dolgot. A társadalmi megkülönböztetést, a kicsinyes rivalizálást és a féltékenykedést kíméletlenül elvetik. Minthogy ugyanabban a bárkában futottak zátonyra, és egy Isten hatalma gyógyította ki és egyesítette őket, szívüket és lelküket mások felé fordítják, és azok a hétköznapi dolgok, melyek oly fontosak egyesek számára, nekik már nem sokat jelentenek. Hogyan is jelenthetnének?

Hasonló körülmények között ugyanez történik sok keleti parti városban is. Egyikben egy jól ismert kórház is működik az alkohol- és drogfüggőség kezelésére. Hat évvel ezelőtt egy tagunk ott volt páciens. Sokan e kórház falai között éreztük meg először Isten jelenlétét és erejét. Lekötelezettjei vagyunk az ottani orvosnak, mert ő – annak ellenére, hogy szakmai ellenállásba ütközött – azt mondta nekünk, hogy hisz a munkánkban.

Ez az orvos gyakran javasolja pácienseinek a mi megközelítésünket. Mivel tisztában van munkánk lényegével, rögtön meglátja és kiválasztja számunkra azokat, akik hajlandók és képesek spirituális alapon felépülni. Az egykori páciensek közül sokan járunk a kórházba segíteni. Ebben a keleti parti városban vannak

kötetlen összejövetelek is, olyanok, amilyenekről már beszéltünk, és ma már rengeteg tagot lehet itt látni. Ugyanolyan gyorsan teremődnek barátságok itt is, ugyanaz az egymás iránti segítőkészség, mint ahogy a nyugati parti barátainknál láttuk. A keletiek és a nyugatiak ma már gyakran felkeresik egymást, és ezeknek a kapcsolatoknak jelentős növekedésére számítunk a jövőben is.

Reméljük, elkövetkezik az az idő, amikor egy alkoholista bárhová vetődve összeakadhat az Anonim Alkoholistákkal. Bizonyos mértékig ez már ma is így van. Vannak köztünk, akik munkájuk során sok helyen megfordulnak. Több városban két, három vagy öt főből álló kis csoportok nőttek ki a földből a két nagyobb központtal való kapcsolat révén. Az utazgatók, amilyen gyakran csak tudnak, beugranak hozzájuk. Ez a gyakorlat lehetővé teszi számukra, hogy segítsenek, és ugyanakkor elhárítsák a csábító kísértéseket útközben. Erről bárki, aki utazik, be tud számolni önnek.*

Így növekszünk. Így indulhat el ön is, még ha egyedül van is ezzel a könyvvvel a kezében. Hiszünk abban, és reméljük, hogy ez a könyv tartalmazza mindazt, amire az induláshoz szüksége van.

Tudjuk, mit gondol most. Azt mondja magában:

– Egész testemben remegek, és magányos vagyok. Nem tudom ezt megcsinálni. – Pedig meg tudja. Elfelelti, hogy épp most talált rá egy az önénél nagyobb

* 1939-ben íródott. 2007-ben több mint 114 000 csoport működött 180 országban. A tagok számát több mint kétmillióra becsüljük.

erőforrásra. Ilyen támogatással megtenni azt, amit mi végrehajtottunk, már csak akarat, türelem és munka kérdése.

Ismerünk egy A.A.-tagot, aki még csak néhány hete lakott egy nagyvárosban, amikor rájött, hogy a környéken négyzetmérföldenként valószínűleg több alkoholista van, mint az ország bármely más városában. Ez mindössze pár nappal előzte meg ezt az írást (1939). A helyzet nagyon aggasztotta a hatóságokat. Emberünk érintkezésbe lépett egy neves pszichiáterrel, aki felelős volt a város mentálhigiénéjéért. A doktor örömmel fogadott minden használható módszert a helyzet javítására. Így aztán megkérdezte barátunktól, mit javasol.

Ő olyan sikeresen adta elő a dolgot, hogy a doktor beleegyezett a módszer kipróbálásába saját páciensei és egy általa látogatott másik klinika alkoholistái között. Megállapodást kötöttek egy nagy közkórház vezető pszichiáterével, hogy az intézetbe kerülő szerencsétlenek közül másokat is kiválogatnak.

Munkatársunknak így hamarosan rengeteg barátja lett. Lehet, hogy sokan elbuknak majd közülük, és nem tudnak többé felállni. De tapasztalatunk szerint a megkeresetteknek több mint fele előbb-utóbb az Anonim Alkoholisták tagja lesz. Amikor majd a városban néhány ember már megtalálta önmagát, és fölfedezte azt az örömet, milyen jó érzés segíteni másoknak abban, hogy újra szembe tudjanak nézni az élettel, nem lesz megállás, amíg a városban mindenkinek lehetősége nem lesz a felépülésre – ha képes rá és akar vele élni.

Erre még mindig mondhatja azt:

– Nekem nem lesz meg az az előnyöm, hogy kapcsolatban lehessenek a könyv íróival. – Ebben nem lehetünk biztosak. Ezt Isten határozza meg, úgyhogy ne feledje, önnek valójában mindig Órá kell hagyatkoznia. Ő majd megmutatja önnek, hogyan teremtsen meg azt a közösséget, amire vágyik.

Könyvünket csupán ajánlásul szánjuk. Belátjuk, hogy csak kevés ismerettel rendelkezünk. Isten egyre újabb és újabb dolgokat tár föl előttünk és ön előtt is. Kérdezze meg tőle reggeli meditációi során, mit tehet nap mint nap a még beteg emberekért. Meg fogja kapni a válaszokat, ha az ön portáján rend van. De nyilvánvaló, hogy nem adhat tovább olyasmit, ami önnek még nem adatott meg. Ügyeljen arra, hogy rendben legyen a viszonya Istennel, és akkor nagyszerű dolgokban lesz része. Ez számunkra a Nagy Tény.

Engedje át magát a saját felfogása szerinti Istennek. Vallja be hibáit neki és embertársainak. Takarítsa el a múlt romjait. Adja tovább másoknak szabadon, viszonozást nem várva mindazt, amit megtalált, és csatlakozzék hozzánk. Önnel leszünk a Lélek Közösségében, és bizonyosan sokunkkal találkozik majd gyötrelmes útja során, amely sorsa örömteli beteljesedéséhez vezet.

Addig is: Isten áldja és tartsa meg önt ezen az úton!

Az Anonim Alkoholisták központi irodájának címe:

Postacím: General Service Office
P.O. Box 459, Grand Central Station
New York, N.Y. 10163

Honlap: www.aa.org

Magyar iroda címe:

Postacím: Általános Szolgálati Iroda
1536 Budapest, Pf. 258

Telefon: +36 1 251-0051 (15–18 óráig telefon-
ügyelet, egyébként üzenetrögzítő)

E-mail: info@anonimalkoholistak.hu

Honlap: www.anonimalkoholistak.hu